Temps ordinari – Vintè diumenge

Is 56, 1.6-7
Rm 11, 13-15.29-32
Mt 15, 21-28

A l'evangeli de diumenge passat, si ho recordeu, quan Pere caminava sobre les aigües, Jesús li dona la mà i li diu : **"quina poca fe!"** I qui mereix aquesta reprensió no és un qualsevol, sinó un deixeble que sempre havia anat amb Ell. En canvi, avui hem escoltat una exclamació de Jesús totalment diferent: **"Dona, quina fe que tens!"**. I, sorprenentment, això no ho diu d'un deixeble, ni d'un jueu pietós, sinó d'una dona estrangera i d'una altra religió. Realment, la fe és un misteri. Quina mena de fe és la de la meva vida? Si Jesús l'hagués de definir, què em diria: "quina poca fe!", o bé, "quina fe que tens!"? Cadascú s'ho sap. Però és una qüestió important perquè la fe marca l'orientació de la nostra vida. Segons quin sigui el meu nivell de fe, viuré la meva vida amb joia, amb esperança, amb generositat, amb esperit de solidaritat amb els altres o mancat plenament de tot això.

Fixem-nos en l'actitud de Jesús que descriu l'evangeli. Cal reconèixer que ens desconcerta una mica. Aquell Jesús sempre tan acollidor i bondadós, avui el trobem fred i, fins i tot, dur en alguna de les seves expressions. Primer es fa el sord i després rebutja la pregària humil d'aquella dona que demanava la curació de la seva filla, ell que sempre havia dit: "Demaneu i se us donarà…". En què quedem? Evidentment, això sols és un recurs pedagògic per destacar millor el resultat final. La fe d'aquella dona és tan gran, que supera totes les dificultats, es guanya l'admiració de Jesús i obté el que demanava: la curació de la seva filla.

D'aquest fet, nosaltres n'hem de treure, sobretot, una lliçó: la necessitat de la perseverança. Però cal reconèixer que aquesta actitud ens costa. Nosaltres som "immediatistes": allò que demanem ho voldríem aconseguir a la primera, a l'instant: ja! I, si no ho aconseguim, deixem la pregària perquè creiem que Déu no ens escolta. Però Déu té el seus camins, que són diferents dels nostres. I, de vegades, semblarà que fa el sord. O, fins i tot, que es desentén de nosaltres. Però tot això son aparences. Déu sempre és el mateix: quan em contesta i quan calla ; quan em dona el qui li demano i quan no m'ho dona; quan el sento a prop i quan el sento lluny. Ell m'ha estimat des de sempre i no canvia. Si mantenim, doncs, la fe i la confiança, al final també serem escoltats: **"Que sigui com tu vols"**: em donarà el que demano o, en tot cas, una cosa millor. Sé mantenir una pregària perseverant o em desanimo de seguida? Si fos això últim, poca cosa aconseguiré…

Un altre aspecte important: fixem-nos que aquella dona va obtenir el que demanava perquè la súplica que va fer a Jesús li sortia dels fons de l'ànima. Era el dolor d'una mare que sent com a propi el sofriment de la filla i recorre amb fe a Jesús. I Ell l'escolta, perquè Jesús mai no rebutja una súplica sincera. Suposat això, nosaltres ens podríem fer una pregunta. Jo estic immers en una família i en una societat plena de mancances. Al meu entorn hi ha necessitats, hi ha sofriments, hi ha tristeses, hi ha violències… Potser ben a prop meu. No hi ha res que m'impressioni fortament? ¿No hi ha res que faci néixer en el meu cor l'impuls a fer al Senyor una súplica que, com la de la cananea, sigui un clam que em surti del fons del cor?. Seria una llàstima que tingués un cor tan fred i tan insensible que no es commogués per res del que passa al meu entorn. Seria realment una llàstima. De fet, és l'actitud –ben diferent de la de Jesús- que prenen els deixebles. Els molesta la insistència d'aquella dona: **"Despatxeu-la d'una vegada"** –diuen-. No els commou l'angoixa d'aquella mare. No són males persones, però el que ells volen és estar tranquils. No ens hi veiem reflectits en aquesta actitud? ¿No ens passa també que nosaltres desitgem, per damunt de tot, viure sense problemes? Hem de reconèixer amb humilitat que som poc sensibles a les necessitats dels altres… Aprenguem de Jesús que va ser capaç d'apiadar-se del sofriment d'aquella mare. Demanem-li que ens concedeixi un cor compassiu, que és allò que ens fa més semblants a Déu, el nostre Pare.

Finalment aquella dona diu: ***"També els cadells (els gossets) mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos".*** Ella s'acontentava de les engrunes. Però nosaltres som uns privilegiats: mengem a la taula. És a dir, nosaltres mengem plenament de l'Eucaristia i dels altres sagraments : gaudim dels favors dels Senyor. Fins i tot, en l'ordre material som també uns privilegiats. Ho sabem agrair ? Sabem compartir-ho ? No sé si sempre som prou conscients que hi ha molts homes i dones que esperen que caiguin de la taula les engrunes, perquè no tenen res… Res!. Reflexionem-hi.

Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 3. Diumenges i festius. Cicle A****." Editorial Claret, 2004*

ETIQUETES
PERSEVERANÇA PETICIÓ DEMANAR DONAR